

ЗІЗД ЖУРНАЛІСТІВ ЗАВЕРШИВ РОБОТУ

Два дні відбувся в Києві III з'їзд журналістів України. Його делегати по-діловому, в обстановці високої активності обговорили свої професійні і творчі завдання, які стояли перед органами преси, телебачення і радіо в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України.

У доповіді, з якою виступив голова правління Спілки журналістів України В. Я. Сіробаба, і у виступах делегатів відзначалося, що працівники преси, телебачення і радіо перебувають на передньому краї боротьби за комунізм, в гущі подій. Вони ведуть велику плідну творчу роботу по пропаганді ідей марксизму-ленінізму, допомагають партії в справі комуністичного виховання трудящих.

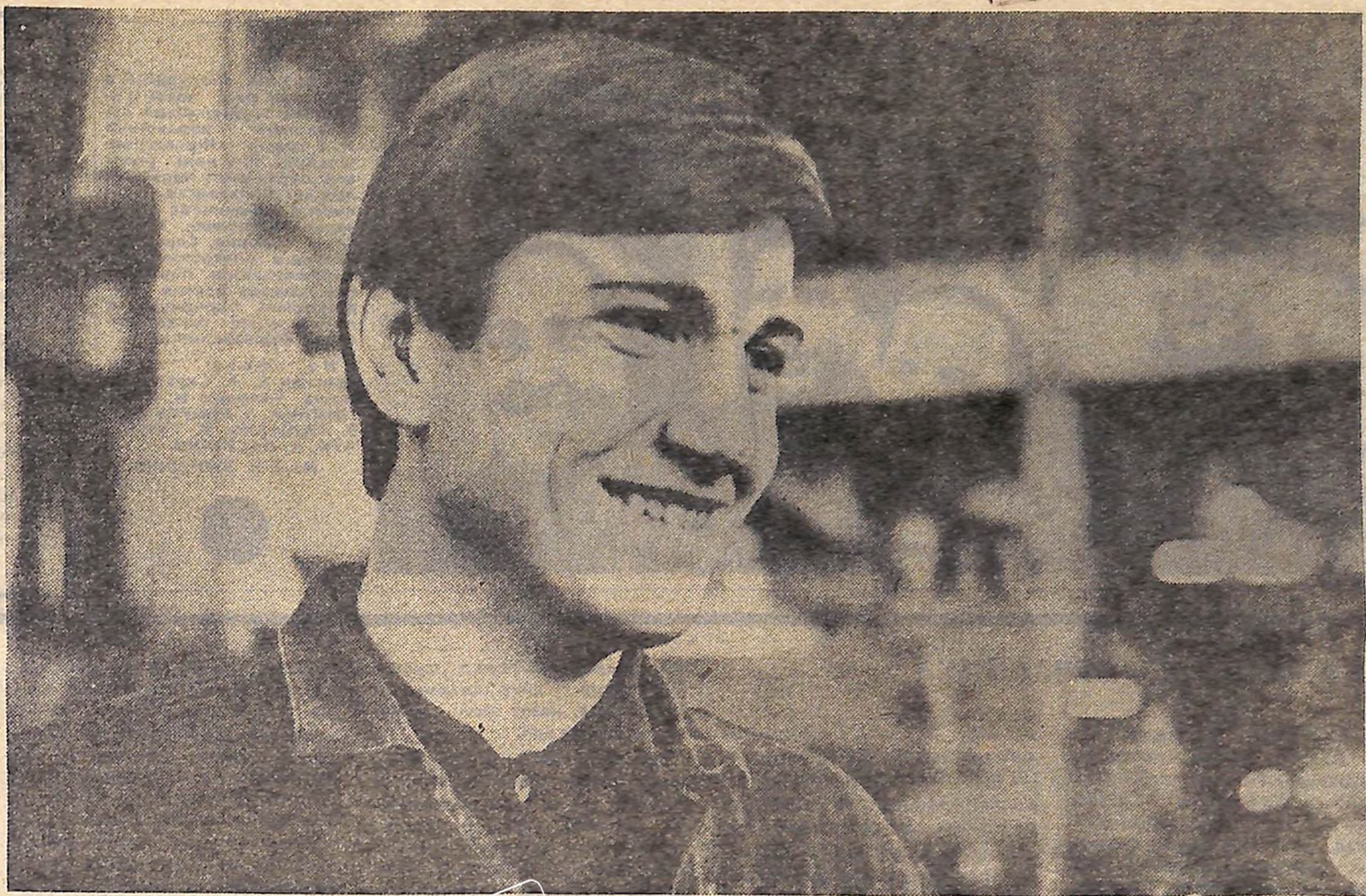
Преса, радіо, телебачення, підкреслювали промовці, повинні посилити увагу до пошуку мобілізуючої і спрямовуючої ролі партійних організацій в житті виробничих, наукових колективів, закладів культури, у вихованні нової людини.

Велику увагу було приділено питанню масової роботи редакційних колективів, патріотичного виховання.

З'їзд заповнив ЦК КПРС, ЦК КП України, що журналісти, вірні безсмертним ідеям великого Леніна, ленинським принципам партійності і народності радянської преси, віддадуть усі сили, знання і свій талант боротьбі за успішне здійснення рішень партійних з'їздів, за торжество комунізму в нашій країні.

На з'їзді з промовою виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК КП України Ф. Д. Овчаренко.

З'їзд обрав правління Спілки журналістів України, секретаріат, ревізійну комісію, а також делегатів на III з'їзд журналістів СРСР. Головою правління обрано відповідального редактора газети «Правда України» В. Я. Сіробабу.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання
XII

№ 138 (1462).

СУБОТА

20

ЛИСТОПАДА

1971 р.

Ціна 2 коп.

Завжди, коли йде розмова про кращих молодих робітників ремонтно-механічного цеху головної заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія», в числі перших називають тонар-розточувальника Миколу Пивовара. Юнак оволодів передовими методами праці, перевиконав виробничі завдання, заочно навчається в Харківському інституті радіоелектроніки. Комсомольці виявили Миколі велике довіря і обрали його секретарем комсомольської організації ремонтно-механічного цеху.

На фото: Микола ПИВОВАР.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ПРОЛУНАВ веселий шкільний дзвоник, і життєрадісна, гомінлива дівчата висипала на подвір'я. Поодиночі і групами учні розходяться додому, ділячись враженнями дня. Ось від гурту хлопчиків і дівчаток відділяються окремі школярі. Це — члени стрілецької секції. Вони поспішають у тир. Там на них вже чекає Григорій Олександрович Ефремов — голова первинної організації ДТСААФ.

Одержавши патрони для дрібнокаліберної гвинтівки, любителі стрілецького спорту виконують вправи «МВ-1» і «МВ». Їх кулі лягають точно в ціль. Влучними стрільцями зарекомендували себе десятикласники Анатолій Бондарук, Віктор Гончаренко, Анатолій Колос, Валентина Цоуфал та інші.

Стрілецький спорт — одне з улюблених занять школярів. Ним захоплюються сотні хлопчиків і дівчаток. І в цьому є певна заслуга керівника секції капітана запасу Григорія Олександровича Ефремова. Чимало вихованців школи стали розрядниками. Серед них — Георгій Постільняк, Анатолій Петров, Петро Чорновол, Віра Сербя.

Примітно відзначити, що команда десятирічки на змаганнях школярів міста виборола

перше місце, одержавши кубок Героя Радянського Союзу І. К. Конька, ім'я якого носить школа.

Колишній льотчик, Г. О. Ефремов велику увагу приділяє військово-патріотичному вихованню школярів. З цією метою в закладі створено військово-патріотичну раду, до складу якої

дійського стрілецького корпусу, який визволяв наш район від гітлерівських загарбників.

Під час літніх канікул школярі вирушили туди, де точилась Корсунь-Шевченківська битва, а також в Каневі, Чигирині, Крас-

Конька, поруч — опис подвигу звитязця, вирізки з газет, листи до рідних, речі Героя — все те, що по крупинці збирали юні «слідопити» про свого земляка.

В школі систематично демонструються кінофільми і діафільми на військові теми з наступним їх обговоренням, організуються вечори, присвячені Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, Дню ранених військ і артилерії, на яких виступають офіцери запасу і у відставці відповідних родів військ. Серед них — полковник авіації Антон Антонович Бородай, капітан другого рангу Вячеслав Васильович Чередишченко, артилерист Микола Якович Звиглянич та інші.

Дбають тут і про спортивну базу. Стрілецький тир десятирічки є одним із кращих у місті. У спорудженні його брали участь і юні дотсафівці.

З допомогою старшокласників обладнано військовий набінет, для якого учні виготовили спеціальні стенди. Нещодавно з'явилися стенди «Вони захищали Батьківщину» і «Вони служать Батьківщині», де красуються фотознімки ветеранів війни, що закінчили школу до нападу гітлерівців на нашу Вітчизну, і воїнів, які зараз служать у Збройних Силах СРСР. Серед них — Василь Берест, Григорій Михайленко, Федір Жилин, Валерій Венедиктов...

В десятирічці запроваджено також вивчення автосправи. Тут добре обладнаний автоклас, є дві вантажні автомашини. В авто-

гуртку навчається 30 юнаків та дівчат. Гуртківці побували на екскурсії на Кременчуцькому автозаводі, де ознайомились з процесом виробництва потужних машин.

Багато хороших, корисних справ на рахунок юних дотсафівців. Це і проведення військово-спортивної гри «Зірниця», і змагання сандружинниць, і військово-спортивне свято, яке проводиться за традицією в кінці кожного навчального року. Вихованці школи, що носить ім'я героя-земляка, отримують хороший ідейний і фізичний гарт, ростуть патріоти своєї Вітчизни, гідними спадкоємцями бойової і трудової слави старших поколінь. Тож по закінченні десятирічки чимало юнаків вступають у військові училища, стають відмінниками бойової і політичної підготовки.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
наш громадський кореспондент.
м. Світловодськ.

ЕНТУЗІАСТИ З ШКОЛИ ГЕРОЯ

- ВЕДУТЬ ВЕТЕРАНИ
- ЮНІ СТІЛЬЦІ СТАЮТЬ ЧЕМПІОНАМИ
- ВИХОВАНЦІ ШКОЛИ — ВОЇНИ-ВІДМІННИКИ

входять директор Світловодської середньої школи № 1 В. К. Кравченко, секретар парторганізації десятирічки О. М. Шелестенко, голова первинної організації ДТСААФ Г. О. Ефремов, вчителі Історії В. М. Криворучко та О. С. Коваленко.

Широку і різноманітну роботу проводять ці ентузіасти. Організують зустрічі з ветеранами війни і праці, походи місцями бойової слави 20-го гвар-

нодоні, Москві.

ДЕСЯТИРІЧКА № 1 носить ім'я Героя Радянського Союзу, нашого славного земляка І. К. Конька, що загинув смертю хоробрих у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками. Дотсафівці під керівництвом Григорія Олександровича обладнали куточок бойової слави, у центрі якого — портрет

В підмосковному місті Електросталь нещодавно побудований Палац спорту. Красива будівля із сіткою і бетоном висить 3 тисячі глядачів.

На знімку: новий Палац спорту в місті Електросталь.

Фото Ю. ДОЛЯГІНА.
АПН.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ВНЕСОК

Колона з п'ятнадцяти автомашин була святково прикрашена. Автомобілі везли вагомий результат праці комсомольців Компаніївського району — десятки тонн металевих брухтів, заготовлених на двомісячній по збору металопому.

На склад обласного виробничо-заготівельного управління «Вторчормет» здано 22,5 тонн металобрухту. Понад 500 наробованців, зароблених комсомольцями, надійде у фонд допомоги народам Індонезії.

Найбільше металобрухту вивезли комсомольці колгоспу імені Урицького та Мар'їнської восьмирічної школи — більше, ніж по 2 тонн.

Наступного тижня буде споряджено ще один автопоїзд з комсомольським внеском у фонд народів Індонезії.

смт. Компаніївка.

М. БІДЕНКО.

Всі об'єкти, споруджені в першому році нової п'ятирічки трудівниками будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградськбуд», яке нині утримує перехідний Червоний прапор Міністерства сільськогосподарського будівництва СРСР, задані достроково, якістю їх — відмінна. Серед колективів плиточників-облицювальників попереду йде бригада Василя Андрійовича Скрипчука, який працює багато молодих будівельників.

На фото: члени бригади В. А. Скрипчука (зліва направо) Н. ІГНАТИШІНА, А. ЯВОРСЬКИЙ, В. САЛЕНКО, В. СКРИПЧУК, Л. ПАСІЧНИК.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

СВЯТО СТУДЕНТІВ

Кіровоградські студенти 25-річчя з дня утворення Міжнародної спілки студентів відзначили спільним урочистим вечором двох вузів: інституту сільськогосподарського машинобудування та педагогічного. Студентам цих навчальних закладів добре знайоме відчуття інтернаціональної студентської солідарності. Міцні дружні зв'язки єднають учасників танцювального ансамблю «Юнісг» з педагогічного інституту та студентів Болгарії, Франції, Бельгії, Туреччини.

Учасники вечора надіслали вітального листа Секретаріату Міжнародної спілки студентів. Вечір закінчився концертом, на якому аматори педагогічного інституту продемонстрували свою майстерність.

А. САРЖЕВСЬКИЙ.

ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ПАМ'ЯТАЮ, фотограф нас довго крутив, позертов, всаджував. Пальцем ледь-ледь підіймав підборіддя: «От так, будь ласка. Добре». Відходив назад, оцінюючи кидав поглядом. Наводив осліплюючі юпітери, від задоволення і здивування все прищипував язиком: «Ну й хлопці, молодці. Якщо разом фотографуєтесь — міцна ваша дружба. Ну й молодці!»

А всім дуже серйозних хлопців зосереджено-відсутнім поглядом дивились поверх камери, і руки, які звикли відчувати метал, лежали безпорадно на колінах. Лише бригадир наш, Борис Замоскович, зосереджено, і навіть трохи з цікавинкою, дивився прямо в об'єктив. Отак нас і зафіксували. Через тиждень, в обідню перерву, хлопці реготали до сліз, розглядаючи унікальне фото.

Понадписували один одному на згадку, щоб кожен пам'ятав про наше перше бригадне свято: комсомольсько-молодіжній бригаді присвоєно почесне звання комуністичної.

Отак починалася біографія нашої бригади. І кожного з нас.

А, можливо, все це починалося аж ген за обрієм... З тої заробітчанської далекої пори, коли червоний вершник ще тільки сурмив у великий похід. І діди наші ходили з збитими ногами по шляхах своєї важкої долі. Степ їм пах гірким хлібом і гіркою землею. А місто було пеклом, де візерунчаті стіни великих будинків байдуже дивилися пустими вікнами на чу-

жу біду. А потім вікна почали швидко зачинятися віконницями. По бруку вулиць закотили кімські копита. То жандарми розганяли людей з червоним прапором. І коні дибки ставали. А червоний прапор ще яскравіше зацітав від пролитої крові.

Ми стаємо не за верстати. Ковальсько-пресовий цех — це

відповідальність перед цехом. Відчуваємо ту силу товариського єднання, назва якій: комуністична бригада.

Листопад постелив під ноги м'яку ковдру жовтого листа. В святкові дні на вулицю виходили посивілі люди, їх груди прикрашали ордени і медалі. Вони теж були попереду. Трудилися і воювали. І комуністичне — наше, загальне, людяне, — народжене гуманністю людською і людською правдою,

Отак сідаємо за столом, на каналі і можна відкривати «вітні бригадні збори». Хоч стаж наш робітничий не такий уже й великий, а частенько перериваємо один одного: «Хлопці, а пам'ятаєте? Як починали...» Всі, звичайно, пам'ятають.

Коли бригада організовувалася, всі ми були самі по собі. Відривали зміну, розходились, хто куди. Два рази в місяць вчасно одержували зарплату. Деякі байдуже сунули її до кишені, інші, не відходячи від каси, перелічували. Сім'я, знаєте, діти...

НЕ СТАВИЛИ на голосування, кого обирати бригадиром. Чомусь було цілком зрозуміло, що Бориса. Працював добре. В прийнятій і щирій усмішці вгадувалася відверта людина. Відчувалася в ньому і армійська виправка, й гарт. Перші місяці працював в солдатській гімнастерці, туго підперезаний рипучим ремнем. В металевому хаосі швидко навчився розбиратись. Робота на пресах вимагає зосередженості, уваги. І що зразу впадало у вічі — ніколи не заперечував. Ставав на ту роботу, ту деталь, яка була потрібна. Не зважаючи, що може поруч робота легша і «вигідніша». Оптимізм світився в юнацьких очах. І отой Борисів оптимізм завжди допомагає бригаді.

Тепер ми згадуємо. І плануємо.

Можливо, з точки зору старонького, говоримо про звичайні робочі будні, а для нас — це літопис бригади. Маленькі наші свята стають уже святами і всього цеху, заводу. Перемога у соціалістичному змаганні

на честь 100-річчя від дня народження Володимира Ілліча Леніна, за право називатися бригадою імені XXIV з'їзду КПРС. Це етапи нашої праці. А попереду бачаться нам нові горизонти.

Заводська багатотиражка на початку року повідомила:

«Сьогодні на нашому заводі лунає клич молодих! З патріотичною ініціативою виступили члени комсомольсько-молодіжної бригади різників: Борис Замоскович, Геннадій Брайловський, Олег Тарковський, Віктор Букаський, Анатолій Васильєв, Василь Кириченко, Іван Горбатенко. Ось рубіж передової бригади: виконати свою п'ятирічку до 100-річчя рідного заводу, яке відзначатимемо в 1974 році. Кожен з різників бригади дав слово працювати на совість, так, щоб виконувати змінні виробничі завдання не менше як на 130—140 процентів. І це — бригада змагатиметься за те, щоб економити у великому і малому, зокрема, раціонально використовувати електроенергію, стиснене повітря, метал».

НАША бригада. Ми пишемо власну біографію. І намагаємося, щоб кожен її штрих вживався на терезах нашого робітничого сумління. Оминається гарячим жовтєвим вітром з шляхів Революції. На яких писали свої біографії діди та батьки наші.

Олег ТАРКОВСЬКИЙ, член комсомольсько-молодіжної бригади комуністичної праці різників ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка». м. Кіровоград.

ПИШЕМО БІОГРАФІЮ

преси. І гупання, і важке їхнє ахання, що коли стоїтимеш десь біля зупинки автобуса на вулиці, віддаватиме у тебе під ногами. Над головою у нас ходять крани. Металевими руками вони переносять великі зв'язки сталевих прутів. Але потім ножен з них проходить крізь руки наші: Віктора, Володимира, Василя, Бориса, Геннадія... Це лише з нашої бригади, а в цеху 750 таких рук.

ПРО нашу бригаду можна писати дуже просто: в минулому місяці ми виконали план на 150 процентів, додержали всіх норм і пунктів соціалістичного договору. Приходимо на роботу як усі. Отак задиристо, іноді й з майстром посперечаємося, але ми відчуваємо себе трохи попереду усіх. Своєю

стало на весь свій гордий вимір сьогодні, коли ми молоді.

Ми працюємо разом. І разом пізнали, чому слово Труд пишеться з великої літери.

Перед святом частенько забігаємо до бригадира додому в гуртожиток. А там уже й гості — чи Віктор Букаський, чи Володимир Михайленко. Років три тому в кімнаті було просторіше. Ям всім всім сходилося, лише гамір стояв, а місця всім вистачало. Зараз стало тісніше, зате гостинність не зменшилася, а навпаки, — подвоїлася. Марія, дружина бригадира, ілюпочетсь біля столу, а малий Андрійко кожного дня з бригади знає по імені. Хвалить своїми новими іграшками. Марія, сміючись, говорить, що нас це об'єднує і те, що не палимо цигарок.

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ РОВЕСНИКУ

На ознаменування 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік ЦК ЛКСМУ і видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь» оголосили республіканський конкурс на кращий художній прозовий твір про молодого сучасника.

Завданням конкурсу є створення для молоді яскравих художніх книжок — повістей та романів, які відбивали б революційне перетворення суспільства, розвиток Радянської держави під керівництвом В. І. Леніна та Комуністичної партії, будівництво нового життя, боротьбу за комунізм, роль і місце молоді у завершенні радянського народу.

Твори повинні емоційно і образно розкривати перед читачами героїзм нашого народу, кращі риси молоді радянської людини в праці.

На конкурс приймаються повісті та романи, які ще не друкувалися.

Рукописи (в двох примірниках українською або російською мовами, надруковані на машині через дві інтервали) з поміткою «На конкурс» надсилаються під девізом на адресу видавництва ЦК ЛКСМУ «Молодь» (м. Київ-4, вул. Пушкінська, 28). В окремому закритому конверті, під тим самим девізом, додаються відомості про автора: прізвище, ім'я та по-батькові, професія, місце роботи і домашня адреса.

Розглядає і оцінює рукописи журі конкурсу, до складу якого входять відомі письменники, літературознавці, представники громадськості.

Конкурс проводиться в 1971—1972 рр.

Рукописи приймаються до 1 грудня 1972 року.

По закінченні конкурсу один примірник твору зберігається в справах журі конкурсу, а другий разом з постановою журі надсилається авторові.

Рецензії, висновки та інші документи, які оцінюють твір, учасникам конкурсу журі не видає.

Для учасників конкурсу встановлюються премії:	
одна перша	1000 крб.
два другі по	750 крб.
три треті по	500 крб.
три заохочувальні по	200 крб.

Премійовані твори будуть опубліковані видавництвом ЦК ЛКСМУ «Молодь» протягом 1973—1975 рр.

ЦЬОГО року першокурсники одержували ключі від кімнат у новому гуртожитку. А «старожили», з радісним гомоном, з чемаданами переселялися на нове місце. На підвіконні одна за одною з'являлися дівочі силуети. Милися шибки вікон. Надраювали до блиску підлогу. Учні технікуму наводили чистоту в своєму домі.

Жити в новому гуртожитку приємно. До того ж, в нас їх два. Два гуртожитки по 260 місць кожний. Читальні зали, які є на кожному поверсі, — це місце, де не лише виконуються семінарські завдання. Тут майбутні спеціалісти (а технікум готує агрономів-полєзводів та агрономів по захисту рослин) мають змогу глибше ознайомитися з професією. Сільськогосподарські журнали, підручники, книги — по краплині, крок за кроком народжується майбутній господар колгоспних ланів.

Тиша в читальному залі стоїть своєрідна: в неї вплітаються шерех сторінок і шеліт балакучих подружок, учні вчать складний хліборобський науці. Доглядати землю.

Після уроків класи та коридори порожніють. Дівчата — на дослідній ділянці. Хлопці, з чорними розводами побіля носа та вух, з ключем в замахлях руках, встановлюють для себе: що є СК-4 або Т-74.

А потім сідають степових коней. Масні скиби чорнозему відвалюються плугом. Це вже навчальна практика. Учні, що в цьому році побували у двічі Героя Соціалістичної Праці

наші професії

ЧЕКАЄ НИВА ГОСПОДАря

О. В. Гіталова та Героя Соціалістичної Праці М. О. Посмітного, заочно, пройшли найкращу практику трудового новаторства. Любові до землі, до професії хлібороба.

Три-чотири роки, а там уже й дорога в самостійність. На минулорічному випускному екзаміні 167 учнів технікуму одержали дипломи, з них 27 — з відзнакою. Валентина Омеляченко, Валентина Сидоренко, Анатолій Романюк. Серед багатьох, на стенді відмінників, ви побачите і фото цих студентів.

Те, що успішності приділяється найбільше уваги, промовляє за себе середній бал по технікуму — 4,06. Це значить, що 21 учень навчається на «відмінно», а невідстаючих лише один. Ленції читають 37 викладачів. Різноманітні засоби навчання, наочність, добре обладнані кабінети, бібліотека — все це, звичайно, визначає високий рівень успішності. Та не останнє, певно, і свідомість та сумління

комсомольця. Відношення до занять. Сьогодні ти учень, завтра від тебе, агронома, залежатиме майбутній урожай. Тож на порядку денному кожних комсомольських зборів — як ми навчаємося...

Навчання для нас основне. Але про відпочинок теж не забуваємо. Вечорами деякі аудиторії перетворюються в релікційні класи. З одного куту настирливе дмухання в трембон. Зрозуміло — це йде заняття духового оркестру. За сусідніми дверима спітаються в українську ліричну мелодію дівочі та юнацькі голоси. Йде релікція хору. А спортивний зал зайняли спортсмени. В технікумі працює 16 спортивних секцій.

Нещодавно запросили до технікуму шановних гостей: Героя Соціалістичної Праці Л. М. Цимбал, заслуженого агронома УРСР з колгоспу імені XX з'їзду КПРС С. О. Гончарко та бригадира тракторної бригади цього ж колгоспу Валентина Телиха. Гості розповіли про себе, про свою почесну професію.

«Хвала рукам, що пахнуть хлібом» — так ми назвали цей вогник зустрічі з трудівниками колгоспних ланів. Молоді хлопці та дівчата у свій випускний вечір ідуть далеко в степ. Щоб відчутти, як проростає насіння із землі. Зони виходять у поле до батьків. Їхні руки теж пахнуть хлібом...

П. КУЛИК, секретар комсомольської організації Бобринецького технікуму сільськогосподарського господарства.

ЧЕРГОВЕ ВІДРЯДЖЕННЯ „СВЯТОГО ДУХА“

Життя повне несподіванок. Я й не мріяв про зустріч із знаменитим Біллі Грехемом, проповідником номер один в Сполучених Штатах, кумиром домогосподарок, особистим другом президентів і голів великих корпорацій. Американське телебачення та радіо віддали на відео Біллі. Якби він попросив, йому б знайшлося місце і в кабінеті космічного корабля для патакання на інших планетах. Златоуст Біллі Грехем виступав від імені всевишнього...

...Протягом 70 хвилин прес-конференції американський оракул чотири рази порівняв себе з апостолом Павлом, котрий нібито в свій час теж добрався до Рима, щоб всіх надоумити і наставити. А чим викликана його поява в Римі? Виявляється, з Італії за океан відправляється велика кількість листів з запрошенням до Біллі прийти по забутому ним Апеннінському півострові. І Біллі зглянувся. Більш того, він заявив, що в 1973 році знову прибуде до Риму для проведення тут широкої пропагандистської кампанії. Але наступного разу, він, Грехем, приїде не один. Адже деякі заокеанські церкви вже зараз почали резервувати на 1973 рік літаки, щоб супроводити свого пастора. Біллі чекав, що в Рим наїдуть памомники з усіх континентів, щоб почути слово боже в його безпосередньому вираженні.

— Ви не дивіться, — заявив Біллі Грехем, — що я так просто розмовляю з вами чи з іншими,

сперечаюся, проголошуючи лозунги. Ви чуєте тільки мій перший голос, другий — це святий дух, який глаголює через моє серце... Бо воно є засобом масової комунікації для святого духа, — так осучаснив «тайство» проповіді улюбленець Білого дому.

Грехема запитували, чи має він намір удостоїти бесідою римського папу. Відповідь була відверто ухильною: «Можуть подумати, що я наві'язуюсь». Тут же зізнався, що багато запрошень до проповіді надходять із Північної Ірландії — там молодники протестантського пастора Пейслі потребують його благословень перед тим, як громити кваттали католицької бідноти.

Нарешті, я відважився запитати заокеанського і «захмарного» посланця конкретно: «Відомо, що і католицька церква, і все-світня рада церков виступають проти війни у В'єтнамі і за роззброєння. Чи торкнетеся ви цих питань під час свого наступного візиту на півострів?»

Загальновідомо, що з уст Грехема кожного разу не сходило слово осуду на адресу винуватців «брудної війни» у В'єтнамі. Навпаки, весь сенс його євангелістських проповідей зводився до виправдання імперіалістичної політики США. Але було цікаво, що відповість «святий дух».

Слова «В'єтнамі», «роззброєння» так, однак, і не були вимовлені Біллі Грехемом. Він з явкою полеткістю перейшов до другого питання, хоч те

й не було простим: як сумістити його євангелістські проповіді про бідність з його ж відомим всім зв'язками з американською політичною та фінансовою верхівкою.

— Знаєте, — відповів Біллі, — бідність — поняття умовне. Американський бідняк виглядає багатієм для пакистанців. І взагалі «ескареве» — не сарію, а богу — богоче, — посплавив на авторитеті Грехем.

Так і закінчилась наша зустріч із «святим духом» чи, в крайньому разі, з його рупором. Лишається питання, на яке Біллі Грехем вважає за краще не відповідати: навіщо він все ж збирається поїхати в 1973 році «похід» в Італію?

Невідомо, як Грехем угоджує свої плани з господом, але нема особливого сумніву в тому, що він їх пов'язує з творчими американської пропаганди з дзвінцями НАТО, не завжди достатньо старанно танцює під дудку північноатлантичних поводителів. То чому б не полати штатного антикомуністичного златоуста в чергове відрядження?

В. АРДАТОВСЬКИЙ,
власкор АПН.

Рим.

Федір НЕПОМЕНКО

МІЖ трьома новими багатопверховими будинками — дитячий майданчик, з грибокми-мухоморами, бумом, пісочницею і качелями. На краях вона обсаджена горобиною, вербою, черемохою. Серед цього буяння молоді зелені особливо виділяється, як підліток, що рано вимахав, пірамідальна тополя. Вона вища і стрункіша од інших дерев.

Рано вранці, коли в будинках багато хто ще спав, на майданчику з'явився високий сухорлявий чоловік в синьому спортивному костюмі — він повергався з парку, що був через шлях, — і перед тим, як зникнути в під'їзді, неадміно раз-другий обходив тополя, хвилюючись, поглядаючи на верхів'я деревця і ніби прикидуючи, чи набагато підросла вона за минулу добу. Збоку подібна пильна увага до тополі могла здатися дивною, як і це щоденне ходіння навколо, схоже на загадковий обряд. І справді: що особливого підходив цей чоловік у звичайному дереві?

... Два роки тому, влітку, поряд з будинками розширювали вулицю, прокладали асфальт, розвертаючи і стару бруківку, слідом екскаватори рили землю. У вікнах дзвеніли шибки. Бригада робітників сплизувала дерева, що виявилися на подолі майбутньої траси, тракторами викорчувували свіжі пеньки. Незабаром вулицю не можна було пізнати. Звалювали клени, акації. Поміщували робітники лише молоді тополя. Не знайшлося, мабуть, серед них такого, у кого б піднялася рука нахилити на це деревце треса і вирвати в одну мить. Вона так і стояла — серед пілх гір розритої землі єдине уціліле в цьому будівельному хаосі дерево. Його об'їжджали, машини зачіпали бортами: вона зважалося, і доля його, звичайно, була вирішеною.

Але ось одного разу вранці мешканці трьох багатопверхових будинків побачили на дитячому майданчику чоловіка в синьому спортивному костюмі (говорили, що він колишній військовий льотчик). Копав лопатою яму, а поряд лежала тополя. Коріння її було обрубано, та вона ніби ще не розуміла, що її викопали, і свіжо зеленіла.

— Даремна праця! — вирішили цікаві, що спостерігали за льотчиком з вікон і балконів. — Посеред літа, та ще й у таку спеку — пересаджувати?.. Певно, божевільня якийсь.

Льотчик посадив тополя, розрихлював навколо ґрунт і виліз кілька відер води. Нижні, покалічені самоскидами гілки, обрізав та замазав кічвар'ю, і вони, ці зрізи, схожі були на живі ранки, що кровоточили. Листя на тополі весело лопотіло, і здавалось, збулося диво — тополя жила!

Повертаючись з прогулянки, льотчик кожного разу займався своїм деревцем: поливав, рівняв лопатою кругову канавку. Потім, відійшовши вбік, мильнувся тополікою і, схоже, зважував: чи виживе?

ТА ДИВА не сталося, і через якийсь час листя на тополі з'явилось, згорнулось і стало оспалитись. Світляками льотчик все більше затримувався біля пониклого деревця. Йдучи на роботу, заплював у під'їзді, дивився на тополя, ніби наказував: «Я йду, а ти тут тримайся!».

А лист продовжував опадати. Одного разу до льотчика, що клопотався, як завше, біля дерева, підійшов двірник з мітлою, почав щось доводити, і хоч слів не чути, по жестах можна було зрозуміти, що мова йшла про тополя. Покінчилася розмова тим, що двірник махнув рукою і пішов: що, мол,

лиш, толкувати з диваком. А льотчик після того підняв кілька опалих листочків, довго розглядав їх, ніби хотів визначити по них дальшу долю своєї тополі.

Через певний час лист на ній зовсім облетів, лише на верхів'ї залишилися два листочки. Тополя помирала. Вона стояла спротою, голою і приреченою, серед зелених верб і горобини.

Дехто з мешканців, підвівшись з ліжка, найпершим підходив до вікна перевірити, чи тримаються ще ті два листочки. Здавалось, варто дихнути вітерцю, і вони зірвуться, тому що висять на якомусь волосочку, слабкі і безпомічні. Незрозуміло, яка сила втримувала їх на тоненькій паличці. І коли раніше в льотчика були й прибічники, що підіймалися на сліпий випадок, на «а може», то тепер зовсім ніхто не сумнівався, що затіяв він даремну справу. Однак льотчик все так же регулярно, кожного дня продовжував поливати тополя — вранці та ввечері.

Ця людина, мабуть, мала неабияку впевненість і віру, і до перших приморозків трудилася біля тополі. Над ним почали підсміюватися.

— Я б на вашому місці, — обізвався якось з балкону обречений чоловік в піжамах, — з таким же успіхом поливав телеграфний стовп. Або навіть он той, залізобетонний...

Льотчик підвів голову. — Хто ж вам заважає це робити? — запитав він.

Товстун в піжамах чмокнув і не знайшов, що сказати.

Цікавість до льотчика з часом погасла. На нього просто перестали звертати увагу.

А ті два листочки на верху тополі вже не зірвалися. Вони так і трималися до пізньої осені. Зрештою пожовтіли і опали.

ПРИПШЛА зима. Повертаючись з прогулянки, льотчик тільки здалеку дивився на свою тополя, прикидуючи кучугурами та припущену пиморозцю. А коли сніг зійшов і прогрівся земля, він знову відновив свої заняття: скопав землю навколо тополі, змістив фарбою старі пошкодження. Люди у дворі знизували плечима.

Та прийшов, нарешті, час — і тополя висипала зелені!

Пенсіонери і домосиди, ніби між іншим, почали ходити біля неї так собі, — а дехто навіть не приховував цікавості, — роздивлялися деревце. Листя на ньому було дуже ніжним, ледь клейким. Зморщені пучечки білуватої зелені, що проклонулася з брунок, викликали радість, схожу на ту, що її відчуває перповідкривач. Мітні люди (серед них ще були скептики) підходили до деревця з тією цікавістю, яку викликає ще не відкрита таємниця, з дитячим захопленням і здивуванням.

Льотчик незабаром виїхав з міста, а тополя, виходжена ним, залишилася. Вона помітно виросла і зміцніла. Тепер це найпомітніше дерево у дворі. У безвітряну погоду нерухомі розлогі верби, не ворухнувшись ні горобина, ні черемоха. Тільки тополя раптово закипить і зблещить первовим, зі світлим підбосом чутливим листом, і тоді, здається, що вся вона прикрашена срібними монетами. Веселе, чуйне дерево!

Ніхто у дворі, за винятком, мабуть, сусідів, не знає імені льотчика, але кожен, хто був мимовільним свідком цієї історії, з теплом тепер згадує цю людину. Артист-пенсіонер, дивлячись якось на дерево, сказав своєму сусідові по балкону:

— Добре, коли в житті твоєму є своя тополя.

Переклад з російської.

ЙДУТЬ СЛУЖИТИ СИНІ

Ще вчора вони поспішали на польові стани тракторних бригад, на будівельні майданчики, і ось стали знову учасниками урочистого вечора в сільському клубі. Проведення таких вечорів стало традицією в Куцєволівці. Під марш духового оркестру з прапором входять в зал і прямують до сцени призовники Іван Патеріло, Микола Бондар, Микола Соколов, Леонід Делюкін, Василь Кравець, Дмитро Сирота, Микола Дрібниць. Займають місця в президії біля батьків, їх вітають старші друзі. Виступив учитель і наставник А. П. Козаленко, який веде в школі урочи військової підготовки. Від імені комсомольців школи взяла слово Валє Свистун, секретар комсомольської організації.

Потім надали слово матері одного з призовників Марії Антонівні Патеріло. Вона побажала хлопцям з честю виконати свій обов'язок, вручила майбутнім воїнам рідну придніпровську землю, на якій пройшло їх щасливе дитинство, а зараз вони повинні пильно оберігати її.

— Дорогі наші батьки, сестри, друзі! Ви можете бути спокійними, — говорив Микола Бондар від імені всіх призовників. — Ми пильно будемо берегти вашу працю.

Настала урочиста хвилинка. Кожен з призовників дав клятву перед кумачевим прапором, перед односельчанами, що вони будуть відданими своїй Вітчизні.

Після цього від трудівників колгоспу хлопцям вручили цінні подарунки. А дітята подарували їм свою пісню.

Л. ЛІЛИПЕНКО.
с. Куцєволівка
Онуфіївського району.

Любимі пісні електроварильниці ремонтно-механічного цеху Побузького нікелевого заводу Людмила РИБАЛКО. В юному місті над Бугом її знають як активну учасницю художньої самодіяльності. На фото: Людмила РИБАЛКО у супроводі художнього керівника заводського Будинку культури Анастасія ЗЕЛІНСЬКОГО виконує пісню «Подаруй мені Карпати».

Фото В. КОВПАКА.

НАШ КОНКУРС

«Клуб 64-х клітин» оголошує свій третій конкурс-вікторину. До конкурсу, який проводиться в два тури, будуть включено 20 завдань. В другому — етюд або комбінація з практичної гри, запитання з історії та теорії шахів.

За правильну відповідь на кожне запитання нараховується певна кількість очок. Читачі, які надішлють найбільше правильних відповідей на всі запитання вікторини конкурсу, будуть нагороджені грамотами «Клубу 64-х клітин».

Абсолютний переможець конкурсу-вікторини отримає спеціальний приз редакції газети «Молодий комунар».

Підсумки першого туру конкурсу будуть підбиті

5 травня 1972 року, а другого — в грудні 1972 року, напередодні знаменного свята 50-річчя створення СРСР.

Отже, друзі, запрошуємо вас до поєдинків. Відповіді на наші запитання надсилайте в 10-денний строк після їх опублікування. Адреса: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Редакція газети «Молодий комунар», «Клуб 64-х клітин». В листах

зазначаєте своє прізвище, ім'я, місце роботи, точну адресу.

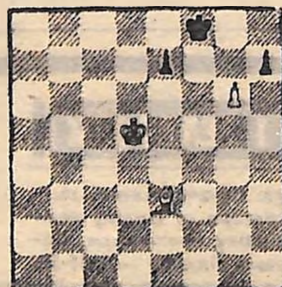
Отже:

ЗАВДАННЯ № 1

1. В 1972 році відбудеться матч на першість світу з шахів між Б. Спаським та Р. Фішером. Перелічіть найвищі спортивні досягнення Р. Фішера за останні роки (3 очка).

2. Що означає в шахах термін «мляні»? Наведіть приклад (2 очка).

3. Розв'яжіть етюд:

КЛУБ 64-х КЛІТИН

Керівник клубу нанди-дат у майстри спорту.

Г. ДУБІВКА

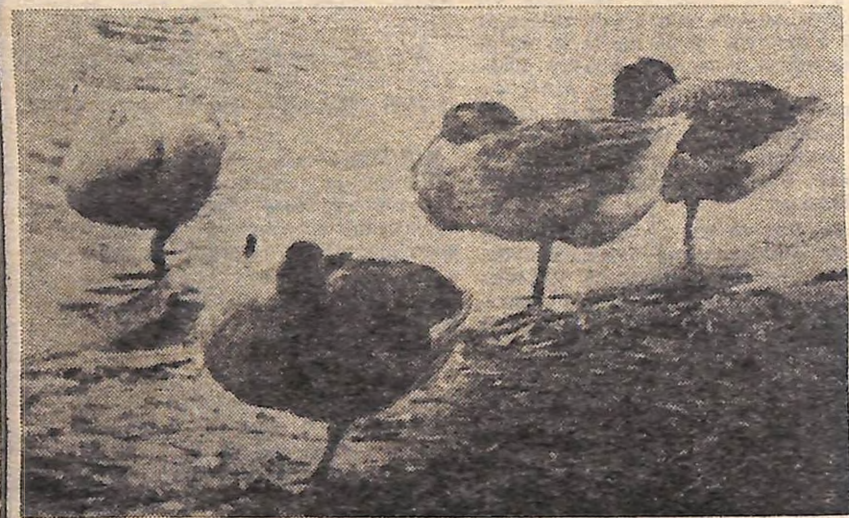
Білі: Крd5; Сс3; п. e6 (3 фігури).
Чорні: Крf8; пп. e7; h7 (3 фігури).
Білі починають і виграють (4 очка).

А ДОЩ ПРОЙШОВ... Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ХОЛОДНО...

Фото М. НОЖНОВА.

Об'єктив
підглядів

О СЬ І ЗАКІНЧИЛИ свій ма-
рафон українські коман-
ди другої ліги класу «А».
Він був у них найдовшим,
ніж у всіх інших п'яти зонах
цієї ж ліги, ніж у футболістів
першої і вищої ліг. Протя-
гом семи з половиною міся-

НА ЯКОМУ ОБРІІ «ЗІРКА»?

цю боротьбу за першість
вели 28 команд.
Переможцями зони стали
футболісти приворізького
«Кривбасу», на яких у пер-
шому колі розіграшу, на-
певно, ніхто з фахівців не
покладав великих надій. Ад-
же вони тривалий час не
могли вибратися із нижньої
половини турнірної таблиці,
а перед проміжним фінішем
були тільки сьомими. Мико-
лаївський «Суднобудівник»,
кадівський «Шахтар» і жи-
томирський «Автомобіліст»,
які поперемінно лідирували,
зайняли сходинок після
«Кривбасу».

Денному із аутсайдерів до-
ведеться розпрощатися з
другою лігою, зокрема, це
стосується спортсменів ро-
вненської «Горині» і луцького
«Торпедо». Їх місце займе
чемпіон України серед
команд колективів фізкульту-
ри — микоївський «Шах-
тар». А ось черкаському
«Дніпру» і львівському армій-
ським доведеться відстоювати
право лишитися у другій лізі
в додатковому турнірі з му-
начівськими «Карпатами» і
харківським «Маяком», які
зайняли в чемпіонаті Украї-
ни друге і третє місце. Два

переможці цього турніру і
виступатимуть наступного
року в другій лізі класу «А».
Кіровоградська «Зірка» по-
чала сезон не зовсім вдало.
Після третини першого кола
вона була тільки в середині
таблиці. А потім поступово
почала пробиватися все ви-
ще і вище. За кілька турів
перед проміжним фінішем
кіровоградці займали другу
сходинок після «Суднобудів-
ника». Однак пізніше знову
здали завоювані позиції і

спортивного вогнища. Нерід-
ко ми були очевидцями, ко-
ли команда мала повну ігро-
ву і територіальну перевагу,
але реалізувати її так і не
могла. Свідченням тому — ці-
лий на своєму полі з одес-
ськими арміяцями, спарта-
ківцями івано-Франківська
та Суми.

Причина — відсутність
притоку молодих здібних
футболістів, хоча в задовіль-
но підготовлених технічно і
таким, що вміють розбирати-

ся в тонкощах тактики. Ве-
ликої надії покладали тренери
на Юрія Лівшиця, Валерія
Юр'єва та інших їх товари-
шів, але вони поки що нічим
особливим не відзначилися.
Багато чого не вистачає та-
ким молодим гравцям Олек-
сандру Смиченку, Миколі
Беласову і Григорію Ковту-
ну, щоб закріпитися в ос-
новному складі команди.
Надібно і старанно діють
Микола Савенков, Анатолій
Максименко, Віктор Сучков,
Валерій Седачов, Юрій Ка-
сьонкін, Геннадій Гусєв,
Андрій Товст та інші.

Серед гравців нападу най-
більшою наполегливістю від-
значається Віктор Ступак і
Олександр Кацман. Правда, ос-
татній занадто захоплюється
індивідуальною грою, що
полегшує дії захисників
команд-суперників. Для Вік-
тора Квасова цей сезон був
не з кращих. Він помітно
здав у виконанні обсягу робі-
т, втратив бойовистість,
швидкість.

Слід сподіватися, що фут-
болісти «Зірки» усунуть на-
явні недоліки, підвищать
клас гри, що команда попов-
ниться молодими перспек-
тивними футболістами і в
наступному році порадує
своїх прихильників ірацькими
результатами.

Л. ФАЙНШТЕЙН.

ПІДСУМКОВА ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ команд першої зони:

	І	В	Н	П	М	О
«Кривбас»	50	31	10	9	78-32	72
«Суднобудівник»	50	30	11	9	69-32	71
«Автомобіліст»	50	25	15	10	58-30	65
«Шахтар» (Кд)	50	24	15	11	67-34	63
«Таврія»	50	24	11	15	79-50	59
«Зірка»	50	21	17	12	52-33	59
«Локомотив» (В)	50	17	22	11	47-35	56
«Будівельник»	50	21	13	16	54-43	55
«Шахтар» (Г)	50	17	20	13	50-50	54
«Хімік»	50	19	15	16	66-61	53
«Металург»	50	18	15	17	62-55	51
СКА (О)	50	18	15	17	50-48	51
«Локомотив» (Х)	50	18	14	18	46-53	50
«Авангард» (Г)	50	18	13	19	43-46	49
«Спартак» (С)	50	15	18	17	42-43	48
«Буковина»	50	17	14	19	35-38	48
СКА (К)	50	15	17	18	43-44	47
«Динамо»	50	15	16	19	35-45	46
«Спартак» (І-Ф)	50	18	9	23	46-46	45
«Говерла»	50	15	15	20	42-55	45
«Авангард» (С)	50	14	17	19	37-53	45
«Локомотив» (Д)	50	12	16	22	40-62	40
СКА (Л)	50	10	17	23	33-55	37
«Дніпро»	50	9	15	26	28-69	33
«Торпедо»	50	7	16	27	21-66	30
«Горинь»	50	9	10	31	27-72	28

ШКОЛА ФЗН ПРИ ЧЕРНІГІВСЬКОМУ КАМВОЛЬНО-СУКОННОМУ КОМБІНАТІ ІМЕНІ 50-РІЧЧЯ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ
на 1971—1972 навчальний рік.

Училище готує помічників майстрів по обслугову-
ванню ткацьких верстатів СТБ і прядильного вироб-
ництва.

В групи П/М приймаються юнаки віком 18—22
роки.

Строк навчання 1 рік 6 місяців. Зарахованим в
школу виплачується стипендія в розмірі 68 карбован-
ців на місяць. Відмінникам робиться доплата в роз-
мірі 25 процентів до стипендії, учням, які навчаються
на «4» і «5» — доплата 15 процентів до стипендії.

Однак на падається гуртожиток. Сімейним випла-
чують квартирні за рахунок комбінату в розмірі
15 карбованців на місяць. Одночасно з зарахуванням
до школи сімейні зараховуються в чергу на отриман-
ня житла по ткацькому чи прядильному вироб-
ництвах.

Під час виробничої практики учні одержують зар-
плату по місцю роботи за розцінками і умовами пр-
міювання робітників даної професії.

Іде набір учнів по підготовці контролерів готової
продукції, чесальників для роботи на трипрохідних
апаратах і стрічкарок-гребнечесальниць.

В учбові групи іде набір дівчат віком 17—20 років.
Строк навчання 1 рік. Виплачується стипендія від
30 до 36 карбованців на місяць. Квартири оплачує
повністю комбінат.

Під час виробничої практики учні одержують зар-
боток в середньому до 80 карбованців. Дирекція шко-
ли видає довідку на одержання паспорта.

Ті, що закінчили ФЗН, одержують кваліфікацію
помічника майстра 4—5 розряду по обраній професії
текстильниці, видається атестат про закінчення школи
ФЗН установленого зразка.

Ті, що закінчили ФЗН, користуються пільгами при
вступі до Чернігівського вечірнього механіко-техно-
логічного технікуму.

Вступникам необхідно мати такі документи: сві-
доцтво про народження чи паспорт, свідоцтво про
освіту (в оригіналі), автобіографію, характеристику,
шість фотокарток 3X4 см, довідку з місця прожива-
ння, а для молоді із сільської місцевості — довідку
про дозвіл для навчання в учбовому закладі, медичну
довідку по формі № 286, військовий квиток.

Документи приймаються в канцелярії школи щодня,
окрім суботи і неділі, з 9 до 17 годин.

Зарахування до школи прсводиться відбірковою
комісією без екзаменів.

Початок занять з 20 грудня 1971 року.
Адреса школи: Чернігів-11, вул. Шорса, 64. Школа
ФЗН при ЧКСК.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП. Кіровоград, 30, вул. Пуначарського, 30.
Телефони: відповідального секретаря та відділу ком-
сомольського життя — 2-43-35, відділу пропаганди, від-
ділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-43-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.

БК 01248.

Індекс 01187.

Зам. № 7183.

Тираж 54 500.

ЩОБ БРИКАВСЯ

До новеля-умільця Власа
Звернувся вчун-пост:
— Підбий Пегаса!..
— А що, вже не літає?
— Дід здивувався..
— Літа. А треба,
щоб брикався!..

ДОТЕПНИК

— Осласнащадки едичні
не забудуть!
Чи молодий він,
а чи ветеран.
Ім'я його не вмере, допони
дурні будуть! —
Тан кепкував з Осласна,
Баран!

ДРУЖБА ДРУЖБОЮ

— Куди тан, Зайче мчиш?
Чого злякався там дужо?..
— Та Слона сказав: «Дай
лапу, друже!»

Кость МИХЕЇВ.

м. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІЄНИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 21 ЛИСТОПАДА.

ПЕРША ПРОГРАМА. 12.20

— Народний телеуніверси-
тет. (М). 13.00 — Для воїнів
Радянської Армії і Флоту.
(М). 13.30 — Всесоюзний
телефестиваль народної
творчості. (Таллін). 15.00 —
Тележурнал «Краса люд-
ська». (Львів). 15.30 — Ко-
льорове телебачення. «Клуб
ніжоподорожжя». (М). 16.30 —
Художній телефільм
«Ад'ютант його превосход-
ительства». (5 серія). 13.00 —
Новини. (М). 18.10 —
«Пошук». (М). 19.10 —
«Сторінки життя». До
75-річчя з дня народження
В. Косенка. (Харків). 19.50 —
Г. Гауптман. «Перед за-
ходом сонця». Вистаза Ле-
нінградського академічно-
го театру імені Пушкіна.
(Ленінград). 20.55 — Про-
грама «Час». (М). 21.25 —
Продовження вистави. (Ле-
нінград). 23.10 — Нови-
ни. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.15

— Телефільм. «Сонгольм,
який пам'ятає Ленін». (М).
18.50 — Художній
фільм «Біла озеро». І серія.
(К). 20.30 — «На добраніч,
діти!». (К). 20.45 — «Екран
молодих». (К). 21.30 — Ху-
дожний фільм «Біла озеро»,
2 серія. (К).

ПОНЕДІЛОК, 22 ЛИСТО-

ПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА.

17.05 — Республіканська
фізико-математична школа.
(К). 17.40 — Телевісті. (К).
18.00 — Мультфільм «Вели-
кі холоди». (К). 18.30 —
Економічний огляд. (К).
18.45 — Телефільм. (Кіро-
воград). 18.55 — Тележур-
нал «Кіровоградщина спо-
ртина». (Кіровоград). 19.30 —
Наші прем'єри. А. Аб-
дудін. «Не забувай мене,
сонце». (Харків). 21.00 —
Програма «Час». (М). 21.30 —
«Екран молодих». (Ки-
їв — Москва). 22.35 — Те-
левісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.45

— Художній телефільм
«Тигр на льоду». (М).
19.10 — Марк Твен «При-
годи Тома Сойера». Теле-
спектакль. (К). 20.30 — «На
добраніч, діти!». (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.05

— Новини. (М). 17.15 —
«Наука сьогодні». (М). 17.45 —
Кольорове телебачення.
Мультфільми. (М). 18.00 —
Концерт. (К). 19.00 — Ху-
дожний фільм «Перехідний
він». (К).

ВІВТОРОК, 23 ЛИСТОПА-

ДА. ПЕРША ПРОГРАМА.

11.00 — Телевісті. (К).
11.10 — Телефільм «Сор-
ковська пелина дорога». (К).
11.35 — Шкільний екс-
курс. Фізика для учнів 10
класу. (К). 16.40 — «На го-
ловних напрямках п'яти-
річчя». (Херсон). 17.00 —
Телефільм «Алтайський
монумент». (Кіровоград).
17.25 — «Хроніка тижня».
(Кіровоград). 17.35 — Наші
оголошення. (Кіровоград).
17.40 — До 75-річчя К. Гот-
вальда. Міжнародна про-
грама. (М). 18.00 — Теле-
вісті. (К). 18.20 — Лени-
нський університет мільйо-
нів. (М). 18.50 — Мульт-
фільм «Зустріч». (К). 19.00 —
Художній фільм «Звинув-
ачуються обвинувати». (К).
20.35 — Чемпіонат СРСР з
хоней. «Хімік». (Воскрес-
сенсь). «Динамо» (М).
21.15 — Програма «Час».
(М). 21.45 — Концерт май-
стрів місцевого Трансляції
з Кіровоградського Палацу
з'їздів. (М). 23.20 — Теле-
вісті. (К).